

LÄRGIRIG, a. 2. Begärlig att lära. — *Lärgirigt*, adv.

LÄRGIRIGHET, f. 3. Begärlighet att lära.

LÄRGOSSE, m. 2. pl. — *gossar*. Se *Lärling*.

LÄRJUNGE, m. 2. pl. — *jungar*. En, som inhämtar undervisning af någon i lära, vetenskap, lärdomsgren eller konst. *Christi l-gar*. *L-garne i en skola*. *Rafaels l-gar*.

LÄRKA, f. 1. Ett släkte af Sparfågellarna, med rak, kägelformig, trind, vid roten mera hög än bred näbb. Alauda. Se f. ö. Sånglärka, Tofs-lärka, Trädlärka.

LÄRKALK, m. 2. Roffågel af Falksläktet, med nedra delen af kroppen rödbrun, näbbhud, ögonlock och ben gula, bröst och mage med långsamt gående svarta fläckar. Falco Subbuteo.

LÄRKNÄT, n. 5. Jagtnät till lärkors fångande.

LÄRKPIPA, f. 1. Pipa af två sammanlagda benskiivor med ett hål igenom, hvilken nyttjas att locka lärkor och morkullor.

LÄRKTRÄD, n. 5. Ett slags barrträd i Siberien, på Alperna och Karpaterna, hvaraf fås den så kallade Venediska terpentinen. Pinus Larix.

LÄRLING, m. 2. Yngling, som är i lära hos mästare i ett handverk. — Ingår i en mängd sammansättningar, såsom Snickar-, Skomakar-, Skräddarlärling, m. fl. — *Syn*. Lärkosse, Läropojke.

LÄRMÄSTARE ell. **LÄROMÄSTARE**, m. 5. — *RINNA*, f. 1. Se *Lärare*, *Lärlarinna*.

LÄROBOK, f. 3. pl. — *böcker*. Bok, som innehåller undervisning i vetenskap, konst, yrke.

LÄROBYGGNAD, m. 3. Vetenskapligt system.

LÄRODIKT, f. 3. 1) Den del af skaldekonsten, hvars hufvudändamål är att i ett poetiskt språk försinliga och åskådliggöra en lära. — 2) Skaldestycke, som tillhör denna del af skaldekonsten.

LÄROEMBETE, n. 4. Embete, hvars innehafvare det åligger att lära och undervisa i vetenskap eller i religionsläran.

LÄROFRIHET, f. 3. Frihet för en offentlig lärare, att för sina lärjungar föredraga, hvad han i sin väg funnit såsom resultat af sina forskningar.

LÄROGRUND, m. 3. 1) Sanning, sats, som utgör grunden för en lära, ett lärosystem. — 2) (i teologien) Trosartikel, som utgör grunden, på hvilken de öfriga hvilas.

LÄROHUS, n. 5. Byggnad, der offentlig undervisning lemnas i vetenskap och allmän lärdom.

LÄROKONTRAKT, -- kåntråckt, n. 3. o. 5. Kontrakt, innefattande villkoren för den undervisning i ett yrke, som lärling af handverksmästare skall åtnjuta.

LÄROMENING, f. 2. Särskilt mening, föreställning, som tillhör ett lärosystem.

LÄROMETOD, --- öd, m. 3. Metod, som följes vid undervisning.

LÄROMÄSTARE, se *Lärmästare*.

LÄRORIK, a. 2. Säges om det, hvaraf mycket kan läras. *En l. bok*.

LÄRORIKT, adv. På ett lärorikt sätt. *Tala, skrifa l.*

LÄROSAL, m. 2. Sal, större rum, der offentlig undervisning meddelas.

LÄROSATS, m. 3. Sats, som utgör en del af ett lärosystem.

LÄROSPRÅK, n. 5. Se *Tänkespråk*.

LÄROSPÅN ell. **LÄRSPÅN**, m. 5. Första profvet af den kunskap eller färdighet, någon genom undervisning förvärfvat.

LÄROSTIL, m. sing. Det slags skriftsätt, som tillhör lärodiikten eller dogmatiken.

LÄROSTOL, m. 2. Professorsembetet vid ett universitet.

LÄROSTUND, f. 3. Stund, timme för offentlig eller enskilt undervisning.

LÄROSTYCKE, n. 4. Del af ett lärosystem, som utgör ett för sig afslutet helt.

LÄROSTÅND, n. 5. Det stånd i samhället, som utgöres af statens offentliga lärare, d. v. s. prester och skollärare.

LÄROSYSTEM, --- stäm, n. 5. Ordnad, sammanhängande uppställning af de särskilda sanningar, satsar och meningar, som tillsammans utgöra en lära (teori).

LÄROSÄTE, n. 4. Offentlig högre undervisningsanstalt i vetenskap och allmän lärdom.

LÄROSÄTT, n. 5. Sätt att lära, undervisa. 1

LÄROTID, m. 3. Den tid, hvarunder någon inhämtar undervisning i vetenskap, konst, handverk.

LÄROVERK, n. 5. Högre eller lägre, offentlig undervisningsanstalt i vetenskap och allmän lärdom, eller konster och yrken.

LÄROÅR ell. **LÄRÅR**, n. 5. 1) År af ens lärotid. — 2) (i plur.) Se *Lärotid*.

LÄRPENNINGAR, m. 2. pl. Betalning, som lemnas någon för erhållen undervisning. (Fig. fam.) *Ge l.*, på bekostnad af sin kassa vinna erfarenhet af något.

LÄRPOJKE, m. 2. pl. — *pojkar*. Se *Lärogosse*.

LÄRPROF, se *Läroprof*.

LÄRSPÅN, se *Lärospån*.

LÄRSTYRMAN, m. 5. pl. — *mån*. Se *Understyrmän*.

LÄRÅR, se *Läroår*.

LÄSA, v. a. 2. I. 1) Medelst lås tillstänga. *L. en dörr*, *ett rum*, *en koffert*. *L. med hänglås*. *L. igen*, se *Tillåsa*. *L. ihöp*, med lås hopfästa, fängsla tillsammans. *L. i'n*, se *Inläsa*. *L. någon inne*, instänga någon medelst dörrens låsande. *L. sig inne*, stänga in sig inom läst dörr. *L. ned*, nedlägga (t. ex. i kista, koffert) och låsa igen om något. *L. till*, se *Tillåsa*. *L. undan*, inläsa något, hvarifrån man vill afstänga en person. *L. upp*, se *Uplåsa*. *L. ute*, låsa en dörr, för att utstänga någon. — *Syn*. Igenläsa, Tillåsa, Stänga, Tillstänga. — 2) *L. i kedjor*, belägga med kedjor, hvilka medelst lås tillåsas, så att de ej utan nyckel kunna aftagas. — *L. sig*, v. r. Säges om kedjor, kettningar, då länkarne trassla in sig i hvarandra, så att knutar uppkomma. [Låsa.]

LÄSA, v. a. o. n. 2. II. (Isl. *Lesa*, egentl. samla; sedan: samla bokstäver.) Impf. äfv. *Las*, föräldr. 1) Genom hopläggning af bokstäver, stafvelser, ord och meningar inhämta innehållet af tryck eller skrift. *L. en bok*, *i en bok*. *L. på ett papper*. *L. runor*. *Den boken läses öfverallt*. *Lära en alt l. L. innan till*, *i bok*. *L. om något*. (Fig.) *L. i ens ögon*, inse, märka, förstå något af ens blickar. *L. efter*, läsa såsom någon läst före. *L. igenom*, se *Genomläsa*. *L. om*, läsa ånyo. *L. på*, hålla på att läsa något. *L. upp*, *ut*, se *Uplåsa*, *Utlåsa*. — 2) a) Högt upplåsa. *L. en bok för någon*. *L. messan*, se *Messa*. (Fig. fam.) *L. texten*, *lagen för någon*,